

TRI UGANKE

PODKARPATSKA PRAVLJICA

Vitez je imel prelepo hčerko. Od povsod so prihajali ženini, toda oče je ni hotel omožiti, češ da jo bo dal samo tistemu, ki ji zastavi take uganke, da jih ne bo razvozljal.

To je slišal tudi reven, a bister pastir. Zajahal je konja in šel iskat srečo. Prijezdil je do čistega studentca; rad bi se bil napil in odpočil. Medtem ko je dremal pod bukvi, mu je konj snedel ves kruh. Toda kruh je bil svež in mehak, konja je začelo ujedati in je poginil. Pastir ga gleda in pravi: »Aha, prvo uganko že imam!«

In je šel peš dalje.

Na razcestju vidi steber s tablicami, ki kažejo pot. »Moja druga uganka!« je veselo zaklical in šel svojo pot.

Blizu grada je videl, kako je lovec ustrelil na zajca, pa ga ni zadel, in dolgoušec jo je popihal. »Tretja uganka za lepoticico!« si je pastir veselo mel roke.

Prišel je v grad: »Gospod vitez, rad bi se oženil z vašo gospodično hčerko!«

»Poskusimo!« je pokimal stari vitez in brke mu je privzdigoval smeh. Privedel je hčerko; bila je kakor roža. Vsi trije so sedli k mizi.

»No, daj prvo uganko!« je dejal vitez pastirju.

Ta pa brž vpraša: »Kaj je to? Kruh je snedel konja?«

Gospodična premišlja, premišlja, da ji gre čelo v gube, a ne ugame. »Vdam se!« je rekla slednjič.

Junak se je zasmel: »Moj konj je snedel kruh in poginil po njem. Kruh je torej snedel konja.«

»Hm, hm,« je kimal vitez; »daj drugo!«

»Prosim,« se je sklonil pastir. »Slepi, gluhi kaže ljudem pot!«

To pot si je gospodična hudo belila lepo glavico, a spet ni nič poštenega izmodrovala in morala je — nerada — reči: »Vdam se!«

Mladenič se je smejal: »To je vendar kazalo poti na križpotjul!«

»Ti šentana reč!« se je udaril stari oče po čelu. »Drži se, Stazinka, vsaj pri poslednji!«

Pastir je veselo zaklical: »Kaj je to, lepa gospodična: Meso je zbežalo, železo ostalo?«

»Meso je zbežalo, železo ostalo,« zmajuje gospodična s kodrolaso glavico. »Meso je zbežalo, železo ostalo, kaj bi neki utegnilo to biti?« Tudi oče zaman premišlja, suče brke, da jih malone izsuče. Gospodična se poti kakor učenka pri težki računski nalogi, slednjič ji nič drugega ne kaže ko reči: »Vdam se!«

»Pa saj je to tako lahko!« se je smejal mladenič. »Lovec je ustrelil na zajca, zajec je zbežal, puška pa je ostala!«

Tako je dobil stavo, dobil tudi Stazinko, to jasno, modro in prelepo mladenko. Tri uganke so mu dale ženko, srečo in bogastvo.

